

İKİ KARDEŞ

Bir bayram tatiliydi. Selim ve Faruk evdeydiler. İki kardeş evde sürekli birbirleriyle kavga ediyorlardı. Selim, Faruk'un oyuncaklarını alıyor, onu ağlatıyordu. Faruk da ağabeyi Selim'in defterini karalayıp onu kızdırıyordu.

Bu tatilde anneleri çok hastalandı. Doktor annelerinin yatıp dinlenmesini söylemişti. İki kardeş babalarına, annelerine iyi bakacaklarına, birbirleriyle iyi geçineceklerine söz verdiler.

İki kardeş babaları ile birlikte, tatil boyunca annelerinin yemeğini hazırladılar, ilaçlarını zamanında verdiler. Birbirleriyle hiç kavga etmediler.

Anneleri iyileşince onlara:

- Bana çok iyi baktınız. Hiç kavga etmediniz. Çok teşekkür ederim benim güzel çocuklarım, dedi. İki kardeş bundan sonra birbirleriyle iyi geçineceklerine annelerine söz verdiler.

ÇAMLIK KÖYÜ'NDEKİ ÇAM AĞAÇLARI

Çamlık Köyü dağların arasında yemyeşil bir köydü. Köyün etrafı çam ağaçlarıyla çevriliydi. Bu ağaçlar her sonbaharda yağmur sularının köye girmesini engellerdi. Fakat köylüler ağaçların bu yararını bilmiyorlardı. Bu ağaçları her sonbaharda kesiyorlar, çıkan odunları soğuklar gelince yakıyorlardı. Köyün muhtarı köylülerin ağaçları kesmesini engellemeye çalışıyordu. Ama köylüler onu dinlemiyordu. Köyün etrafında çok az ağaç kalmıştı.

Köylüler, kalan son ağaçları da o sonbahar da kesmeye karar verdiler. Ağaçları kestikten sonra boş kalan yerlere buğday ekmeyi düşünüyorlardı.

Köylüler kalan son ağaçları da kestiler. Boş kalan yerlere buğday ektiler. Ağaçlardan çıkan odunları da sobalarında yakmak için evlerine koydular.

Köylüler o yıl daha çok buğday ettikleri için seviniyorlardı. Çünkü daha çok para kazanacaklardı.

Sonbaharın son günleriydi. Çok fazla yağmur yağıyordu. Bütün yağmur suları olduğu gibi köye giriyordu. Köylülerin evlerini tarlalarını su basmıştı. Köylüler ağaçların yağmur sularının köye girmesini önlediğini sular evlerine girince anlamışlardı.

Köylüler ağaçları kestikleri için çok pişman olmuşlardı. Evlerini ve tarlalarını bırakarak köyden ayrılmak zorunda kaldılar.

Köylüler gittikleri yerde bir tane bile ağaç kesmediler. Ağaçların yararını herkese anlattılar. Fakat Çamlık Köyü'ndeki o güzel çam ağaçlarını hep özlediler.

AĞAÇLAR HEPİMİZİN

Hülya Çevre Koruma Kolu başkanı idi. O, ağaçları çok severdi. Hülya bir teneffüs saatinde temiz hava almak için okulun bahçesine çıktı. Bahçede çok güzel ağaçlar vardı.

Hülya ağaçlara baktığında üç çocuğun ağacın dallarına asılarak, yapraklarını kopardığını gördü. Hülya bu güzel ağaçlara çocukların zarar vermelerine izin veremezdi. Koşarak öğretmenine gitti. Gördüklerini öğretmenine anlattı.

Hülya'nın öğretmeni hemen bahçeye giderek çocukları ağaçtan indirdi. Öğretmen o üç çocuğun bahçeye çıkmalarını yasakladı. Ayrıca Hülya'ya dönerek:

- Seninle gurur duyuyorum. O çocukların ağaçlara zarar vermelerini önledin, dedi. Hülya "Bu ağaçlarla bahçemiz hep güzel kalacak" diye düşündü.

AÇ VE SUSUZ KUZULAR

Hasan, Yeşilyurt Köyü'nde yaşıyordu. O hafta sonları köyünde çobanlık yapıyordu. Hasan her hafta sonu köylülerin kuzularını alır, otlatmaya götürürdü.

Hasan bir hafta sonu kuzuları almak için ağla gitti. Fakat kuzular Hasan'la gitmek istemiyorlardı. Hasan kuzuları boyunlarından çekerek zorla götürmeye çalıştı. Köylüler gelerek Hasan'a:

- Sen onları otların bol olduğu yere götürmüyorsun. Dere kenarına götürüp su içirmiyorsun. Kuzular aç ve susuz kalıyor. Bunun için seninle gelmek istemiyorlar, dediler.

Hasan hatasını anlamıştı. Hasan o hafta sonu kuzuları yemyeşil otların bulunduğu kırlara götürdü. Onları otlattı. Sonra da dereden su içirdi.

Köye döndüğünde bütün kuzular Hasan'ın elini yaladılar. Sanki ona teşekkür ediyorlardı. Hayvanlara iyi davranınca onların da insanları sevdiğini o hafta sonu anlamıştı.

AYŞE HEMŞİRE'NİN NÖBETİ

Ayşe Hemşire o gece hastanede nöbetçi idi. Bütün gece bir o hastaya bir bu hastaya koşuşturup durdu.

Ayşe Hemşire bütün hastaların bakımlarını yaptı. İlaçlarını verdi. Son hastanın ateşini ölçerken " Artık hemşire odasında dinlenebilirim" diye düşündü. Dereceye baktığında, bu hastanın ateşinin çok yüksek olduğunu gördü. Bu durumda Ayşe Hemşire odasına gidip dinlenemezdi. Doktora haber vermeye karar verdi.

Ayşe Hemşire doktora koştu. Doktora hastalardan birinin ateşinin yükseldiğini söyledi. Doktor, Ayşe Hemşire'ye hastaya bir tane daha ilaç vermesini söyledi. Ayşe Hemşire hastaya bir ilaç daha verdi.

Sonunda hastanın ateşi düşmüştü. Doktor Ayşe Hemşire'ye hastaya iyi baktığı için teşekkür etti. Ayşe Hemşire görevini iyi ve eksiksiz yaptığı için çok huzurluydu.

BAHAR YAĞMURU

Güzel bir bahar günüydü. Ömer yatağından kalktı. Neşeyle giyindi. Öğretmeni ve arkadaşları ile hayvanat bahçesine gideceklerdi. Dışarıda güneş pırıl pırıl parlıyordu. Hava çok güzeldi.

Ömer üstüne ince bir gömlek ve pantolon giydi. Tam evden çıkıyordu ki annesi ona:

- Oğlum, baharda havanın nasıl olacağı belli olmaz. Yanına ceketini veya hırkanı al, dedi.

Ömer:

- Anneciğim hava çok güzel. Hiç gerek yok, diyerek dışarı çıktı.

Ömer, öğretmeni ve arkadaşları ile hayvanat bahçesine gitti. Birden hava bozdu. Yağmur yağmaya rüzgar esmeye başladı. Ömer çok üşümüştü.

Ömer eve döndüğünde çok hastalandı. Baharda güzel havaya aldanıp ince giyinmemesi gerektiğini anlamıştı.

BALIĞIN ÖLÜMÜ

O gün Oğuz'un doğum günüydü. Annesi Oğuz'a hediye almak için çarşıya çıkmıştı. Oğuz evde annesini sabırsızlıkla bekliyordu. Çünkü doğum günü hediyesini çok merak ediyordu.

Oğuz'un annesi bir akvaryum ile eve döndü. Akvaryum içinde kırmızı bir balık vardı. Annesi Oğuz'a:
-Sana doğum günü hediyesi bu balığı aldım. Balığının yemini vermeyi, suyunu değiştirmeyi unutmamalısın, dedi. Oğuz da annesine balığına iyi bakacağına söz verdi.

Oğuz balığını çok seviyordu. O her gün balığının yemini veriyordu. Fakat suyunu değiştirmeyi unutuyordu.

Bir gün Oğuz balığının hareket etmediğini gördü. Balığı ölmüştü. Zavallı balık akvaryumun suyu temizlenmediği için zehirlenmişti. Oğuz balığı öldüğü için çok üzülmüştü. Ama artık yapacak birşey yoktu. O günden sonra Oğuz evinde beslediği hayvanlara iyi bakmaya karar verdi.

BARIŞ'A VERİLEN DERS

Barış ilkokula gidiyordu. O her zaman okula önlüğü ve beyaz yakası ile tertemiz giyinmiş olarak giderdi. Annesi onun giysilerinin temiz olmasına çok dikkat ederdi.

Barış ise okulda teneffüs saatlerinde yerlerde sürünürdü. Elini yıkadıktan sonra üstüne silerdi. Eve üstü başı pislik içinde dönerdi.

Annesi Barış'ın giysilerini temizlemekten bıkmıştı. Annesi bir gün Barış'ı okula önlüğü ve yakası pislik içinde gönderdi. Çünkü Barış'a bir ders vermek istiyordu. Arkadaşları Barış'ı üstü başı pislik içinde görünce, teneffüste onunla oynamak istemediler.

Barış önlüğünü ve yakasını temizlemeye çalıştı. Fakat önlüğü ve yakası o kadar kirliydi ki temizleyemedi.

Barış eve dönünce üstünü kirlettiği için annesinden özür diledi. Annesine bir daha giysilerini temiz tutacağına söz verdi.

BİR AKŞAM YEMEĞİ

Akşam vaktiydi. Özlem, annesi ve babası evlerine gelmişlerdi. Özlem'in annesi akşam yemeği için sofrayı hazırlamıştı. Özlem televizyon izlemek istiyordu. Ama annesi ona sofraya gelmesi için ısrar etti.

Annesi ıspanak yemeği yapmıştı. Herkesin tabağına yemekten koydu. Özlem tabağındaki ıspanağa bakarak:

- Ben şimdi yemek istemiyorum. Televizyon izleyeceğim, dedi. Bunun üzerine annesi Özlem'in sofradan kalmasını istedi.

Özlem sevinçle televizyon izlemeye gitti. Televizyon izleyeceği için çok mutlu olmuştu.

Özlem'in bir süre sonra karnı çok acıktı. Annesinden yemek istedi. Annesi ona:

- Sabah, öğle ve akşam yemeğimizi vaktinde yemeliyiz. Yoksa yediğimiz yemeğin bize yararı olmaz, dedi. Annesi Özlem'e yemek vermedi. Özlem o günden sonra annesine yemeklerini zamanında yiyeceğine söz verdi.

BOZUK ÇAMAŞIR MAKİNESİ

Can'ın annesi banyoda çamaşır yıkayacaktı. Hafta sonu olduğu için Can da evdeydi. Annesine kirli çamaşırları makineye koymasına yardım ediyordu.

Annesi çamaşırları koyduktan sonra makineyi çalıştırdı. Makineden gürültülü sesler gelmeye başladı. Birden makinenin çalışması durdu. Çamaşır makinesi bozulmuştu. Can'ın annesi tamirci çağırmak için telefon etmeye gitti.

Can çamaşır makinesini tamir edebileceğini düşündü. Babasının tamir aletlerini aldı. Çamaşır makinesinin kapağını açtı. Tornavidayı makinenin içine soktu.

Tam o sırada Can'a olanlar olmuştu. Bütün vücudu titredi. Büyük bir sarsıntıyla yere düştü. Can'ı elektrik çarpmıştı.

Annesi Can'ın ağladığını duyarak banyoya koştu. Tamir aletlerini görünce olanları anlamıştı. Can'a:

- Evimizdeki makineleri biz tamir edemeyiz. Elektrikli eşyalarla oynarsak bizi elektrik çarpar, dedi. Can bir daha elektrikli eşyalarla oynamayacağına annesine söz verdi.

BURCU'NUN RÜYASI

Burcu ilkokula gidiyordu. Burcu'nun kitaplarının kapları yırtık, sayfaları kırıktı. O, kitaplarını çok kötü kullanıyordu.

Burcu okuldan döndüğünde kendini çok yorgun hissetti. O gece erkenden yatmak istedi. Odasına gitti ve uyudu.

O gece Burcu odasında uyurken bir rüya gördü. Rüyasında, kitabındaki yazıların hepsi gitmeye hazırlanıyordu. Yazılar kendi aralarında şöyle konuşuyorlardı:

- Bu çocuk kitabına hiç iyi davranmıyor. Onun kitabını bomboş bırakalım, hiçbir şey öğrenemesin de görsün, diyorlardı. Burcu rüyasında yazılara " Durun gitmeyin!" diye bağırdı. Fakat yazılar durmadılar.

Burcu üzüntüyle uyandı ve hemen yatağından kalktı. Kitabının yırtılan yerlerini yapıştırdı. Sayfalarını düzelterek, ataş taktı.

Okula gittiğinde öğretmeni Burcu'nun kitabını görünce ona teşekkür etti. Burcu o günden sonra kitabını iyi kullanmaya karar verdi.

CANIM KARDEŐİM

Yaz tatiliydi. Burcu bütün gün evdeydi. Tatilde evde olmaktan çok sıkılıyordu. Burcu' nun İsmet adında küçük bir kardeői vardı. Burcu kardeői İsmet ile hiç geinemiyordu. Televizyon seyrederken İsmet hep konuőuyor, o da İsmet'i azarlıyordu. İsmet'in oyuncaklarını kırıyor, onu ağlatıyordu.

Yaz tatilinin ortalarına doğru İsmet çok hastalandı. Ateşi vardı. Annesi ona ilaç verdi. Burcu kardeőinin hastalanmasına çok üzülmüştü.

İsmet hastayken Burcu ona kitap okudu ve yemeğini yedirdi. Ona çok iyi baktı.

Burcu kardeői olmayınca ne oyuncaklarla oynamanın, ne de televizyon seyretmenin zevkli olmadığını anlamıştı. Burcu kendini çok yalnız hissetti. Kardeői iyileşince onunla iyi geçinmeye kendi kendine söz verdi. Çünkü kardeőini çok seviyordu.

CANIM OKULUM

Mert çok yaramaz bir öğrenciydi. Her teneffüs saatinde sınıfındaki sıraların üzerinde dolaşırdı. Duvara ayak izini çıkarmak için tekme atardı. Öğretmen onu ne kadar uyarsa da boşunaydı.

Bir gün Mert, öğretmeni ve arkadaşlarıyla birlikte başka bir okula tiyatro seyretmek için gitti. Mert bu okuldaki sınıflara girince sıralarının çok eski, duvarlarının da çok kirli olduğunu gördü. Kendi sınıfındaki eşyaları iyi kullanmazsa böyle pis görüneceğini düşündü.

Mert kendi okuluna döndüğünde sınıfındaki eşyaları iyi kullanmaya başladı. Teneffüs saatlerinde duvarlara tekme atmadı. Sıraların üzerinde dolaşmadı.

Öğretmeni de Mert'e eşyaları iyi kullandığı için teşekkür etti. Mert tertemiz ve yepyeni eşyaları bulunan bir sınıfta okuduğu için şanslı olduğunu anlamıştı.

DÜKKAN KOMŞUSU

Salih Bey'in bir bakkal dükkanı vardı. Sabahleyin erkenden bakkal dükkanı yoğurt, ekmek, peynir gibi şeyleri almak için gelen müşterilerle dolardı. Yanındaki dükkan komşusu, Murat Bey'in dükkanına ise hiç müşteri gelmezdi. Çünkü Murat Bey asık suratlı idi. Müşterilerine kaba davranırdı.

Yine sabah erkenden Salih Bey dükkanını açmıştı. Murat Bey, komşusu Salih Bey'in dükkanına geldi. "Benim müşterilerimi sen alıyorsun" diye bağırmaya başladı. Salih Bey dükkan komşusunu bir sandalyeye oturttu ve sakinleştirmeye çalıştı.

O sırada bir müşteri geldi. Salih Bey onu güler yüzle karşıladı. İstediklerini verdi. Sonra da yine güler yüzle, iyi günler diyerek uğurladı.

Murat Bey hatasını anladı. Salih Bey'den ona bağırduğu için özür diledi. Murat Bey insanlara karşı güler yüzlü ve kibar olmanın önemini anlamıştı.

DAĞINIK ODA

Alper çok dağınık bir çocuktur. O, odasını hiç toplamazdı. Annesi ona odasını toplamasını ne kadar söylese de boşunaydı.

O gün bayramdı. Dilek arkadaşı Alper ile bayramlaşmaya gelmişti. Alper'in arkadaşının geleceğinden haberi yoktu. Dilek ona sürpriz yapmıştı.

Dilek arkadaşını görmek için Alper'in odasına girdi. Odaya girdiğinde yerlerin, masanın üstünün oyuncaklar ve kitaplarla dolu olduğunu gördü. Odada hiç oturacak yer kalmamıştı. Alper arkadaşını başka bir odaya götürmeyi önerdi. Fakat dilek ona:

- Bu oda senin, bu eşyalar da senin. Bu odayı sen toplamalısın, dedi.

Alper eşyaları yerlerine koydu. Odasını topladı.

Alper'in odası şimdi çok düzenliydi. Bu düzenli oda Alper'in de hoşuna gitmişti. Alper o günden sonra odasını düzenli tutmaya karar verdi.

EBRU'NUN KARDAN ADAMI

Bir kış günüydü. O gün kar yağıyordu. Ebru neşe içinde pencereden yağan karı seyrediyordu. Arkadaşları bahçede kardan adam yapıyordu. Ebru da annesinden izin alarak bahçeye çıktı.

Ebru bahçeye çıkınca arkadaşları ona:

- Haydi gel sen de bize katıl. Hep birlikte kocaman bir kardan adam yapalım, dediler.

Ebru:

- Ben tek başıma kardan adam yapmak istiyorum, diyerek arkadaşlarına katılmadı.

Ebru'nun arkadaşları birlikte havuçtan burnu olan kocaman bir kardan adam yaptılar.

Yoldan geçen herkes Ebru'nun arkadaşlarının kardan adamına bakarak 'Ne güzel olmuş' dediler. Ebru'nun kardan adamı çok küçük olduğu için onu kimse görmedi. Ebru çok üzülmüştü. Ebru o gün birlikte çalışmanın önemini anlamıştı.

PARKTAKİ SIRA

Bir Pazar günüydü. Hava çok güzeldi. Filiz parka gitmişti. Pazar günleri park çok kalabalık olurdu. Salıncağın, kaydırağın, tahterevallinin önünde herkes sıraya girmişti. Çocuklar binmek için sıralarını bekliyorlardı.

Filiz salıncağa binmek için sıradaki çocukların arkasına geçti. Beklemeye başladı. Tam sıra Filiz'e gelmişti ki bir çocuk gelerek onun önüne geçti. Bu, arkadaşı Serhat idi. Filiz:

- Sıra bende, bak burada sıra var. Sıra olan yerde sıranı beklemelisin. Arkaya geç, dedi. Serhat hiç aldırmadı ve sıranın önünde durmaya devam etti.

Serhat salıncak boşalınca hemen salıncağı kaptı ve sallanmaya başladı.

Filiz bekçiye giderek olanları anlattı. Bekçi gelerek Serhat'ı salıncaktan indirdi. Serhat sıranın arkasına geçmek zorunda kaldı. Serhat sıra olan yerde sırasını beklemesi gerektiğini anlamıştı.

YILDIZLI KALEM BAŞLIĞI

Okullar açılmıştı. O gün okulun ilk günüydü. Bütün öğrenciler yeni önlükleri ve çantaları ile sınıfa gelmişlerdi. Murat'a da babası yeni önlük ve çanta almıştı. Murat okul açıldığı için çok sevinçliydi.

Öğretmenleri Murat ve Dilek'i aynı sıraya oturttu. Dilek'in yıldızlı bir kalem başlığı vardı. Murat, Dilek'in kalem başlığını çok beğenmişti. "Benim de böyle bir kalem başlığım olsa ne iyi olur", diye düşündü.

Dilek tahtayı silmek için yerinden kalkmıştı. Murat hemen kalem başlığını aldı ve çantasına koydu.

Öğretmeni Murat'ın yaptığını görmüştü. Murat'ın yanına yaklaşarak ona:

- Başkalarının eşyalarını izinsiz almak doğru değil, dedi. Murat utanarak kalem başlığını sıraya koydu. Bir daha başkalarının eşyalarını izin isteyerek almaya karar verdi.

YAŞLI TEYZENİN TORBALARI

Bir yaz günüydü. Hava çok sıcaktı. Tarık ve ablası mahallelerinde kurulan pazar yerine gitmişlerdi. Evleri için gerekli meyve ve sebzeleri alacaklardı.

Tarık pazarda alışveriş yaparken yaşlı bir teyze gördü. Teyzenin elinde torbalar vardı. Zavallı kadıncağız torbaları zorlukla taşıyordu. Hava çok sıcak olduğu için yüzünden terler akıyordu. Tarık bu yaşlı teyzeye yardım etmek istedi.

Tarık hemen teyzenin yanına giderek ona:

- Teyzeciğim, torbaları taşımanıza yardım edebilir miyim? diye sordu.

Yaşlı teyze sevinerek:

- Evet oğlum. Bunlar çok ağır, dedi.

Tarık torbaları teyzenin elinden aldı. Yaşlı teyzenin evine kadar torbaları taşıdı.

Yaşlı teyze, Tarık'ın kendisine yardım etmesine çok memnun olmuştu. Tarık'a torbasından bir elma verdi. Tarık da yaşlı bir insana yardım ettiği için çok mutlu oldu.

YOKSUL BOYACI ÇOCUK

Bir kış günü Ayşe Hanım işe gitmek üzere evden çıktı. Hava çok soğuktu. Kalın bir manto giymesine rağmen üşüyordu. Yolda hızlı hızlı yürümeye başladı.

Yolda yürürken kaldırımında ayakkabı boyacısı bir çocuk gördü. Boyacı çocuk ağlıyordu. O soğuk havada üstünde sadece eski bir kazak vardı. Ayşe Hanım çocuğa neden ağladığını sordu. Çocuk:

- Üşüyorum, çok üşüyorum. Eve de gidemem. Çünkü para kazanmak zorundayım, dedi.

Ayşe Hanım çocuğun söylediklerini duyunca evine geri döndü. Çocuğunun ceketlerinden birini aldı. Boyacı çocuğun yanına döndü. Ceketini boyacı çocuğa verdi.

Boyacı çocuk sevinçle ceketini giydi ve Ayşe Hanım'a teşekkür etti. Ayşe Hanım işine giderken yoksul çocuğa yardım ettiği için çok seviniyordu.

YOL KENARINA DÖKÜLEN ÇÖPLER

Işıl bir sabah okula gidiyordu. Sabah çok erken olduğu için yolda pek kimse yoktu. Çok az araba geçiyordu.

Işıl okula doğru yürürken bir araba yanından geçti ve ileride durdu. Arabadan bir adam indi. Arabanın kül tablasındaki kağıtları yolun kenarına boşalttı. Işıl adamın yanına giderek:

- Amca, bu kül tablasını buraya boşaltmayın. Bakın orada çöp kutusu var. Çevremizi temiz tutmalıyız, dedi.

Adam:

- Sen ne karışıyorsun, istediğim yere dökerim, dedi.

Işıl hiçbir şey söylemeden adamın attığı çöpleri toplamaya başladı.

Adam, Işıl'ın bu davranışı karşısında çok utanmıştı. O da Işıl ile birlikte çöpleri toplayıp, çöp kutusuna attı. Yolun kenarı eskisi gibi tertemiz olmuştu. Adam da artık çevresini temiz tutmaya karar verdi.